

Fitxa tècnica

Guió Emin Alper **Fotografia** Emre Erkmen **Música** Giorgos Papaioannou, Nikos Papaioannou **Interpretació** Cemre Ebuzziya, Ece Yüksel, Helin Kandemir, Kayhan Açıkgöz, Müfit Kayacan, Kubilay Tunçer **Durada** 108 min **Gènere** Drama **Llengües** Turc, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Anys 80. La Reyhan, la Nurhan i la Havva són tres germanes que viuen amb el seu pare en un remot llogaret de l'Anatòlia central. Una rere l'altra són enviades a la ciutat a treballar com a criades en famílies adoptives acomodades amb l'esperança d'aconseguir-los una vida millor, però un temps després totes tres es veuen obligades a tornar per circumstàncies imprevistes. Per primera vegada en diversos anys, les tres germanes tornen a estar juntes en el seu poble natal, on s'enfrontaran a nous entorns, relacions i enfrontaments inesperats. (FilmAffinity)

Crítica

Dostoievski a Turquia

[...] Per la resta, la secció oficial [del Festival de Berlín] va continuar a la seva. No és tant decepció, que també, com manca de recursos. El més destacat va córrer a compte del turc **Emin Alper**, que va presentar **A tale of three sisters (Un cuento de tres hermanas)**. El director a qui es recorda sobretot per la notable *Frenzy*, un obsessiu viatge a un futur essencialment sorollós (premiada a Venècia), canvia de terç i ofereix ara una molt particular versió de *Los hermanos Karamàzov*. I poseu l'accent en això de molt particular.

La idea és construir una mena de conte de fades sobre el desànim. En un poble perdut d'Anatòlia, tres germanes fan girar les seves vides sobre la vaga esperança de fugir. D'una a una viatgen a la ciutat a treballar de criades, però tornen. El destí les obliga a tornar al costat del pare a la casa familiar assetjada per la neu, les muntanyes i el més absolut dels buits. I allà, s'expliquen les seves vides, es lamenten de les seves cicatrius i assisteixen entre llàgrimes al pas el temps. **D'això es tracta, d'un temps etern i sempre detingut.**

La pel·lícula manté un estrany **to entre apocalíptic, èpic i simplement còmic**. De vegades, li poden les excessives pretensions, el gust per les metàfores excessives, però, amb esforç, l'encerta a narrar una bella i molt trista història de dones condemnades. Tot resulta tan folklòricament local que sembla per necessitat universal. I 'dostoievskià'.

Luis Martínez – elmundo.es

Una petita cabana a les muntanyes de Turquia. Tres germanes es reuneixen per primera vegada en anys, després de tornar a casa per diverses raons. Una família pobra, rural, la qual el seu director **Emin Alper** entén bé i sap capturar. **Vímets per a una representació gairebé teatral, inspirada en Txékhov i el seu relat de, també, tres germanes.** Assistim a un alto en el camí d'un grup de persones el comú denominador de les quals és com és de tumultuosa la seva vida. Una pel·lícula que dona sentit a festivals com Berlín o Seminci, en els quals ha estat seleccionada, per permetre'ns acostar-nos a altres realitats. Però, **al contrari del que passava en altres grans obres del cinema turc recent com Mustang (2015), a Un cuento de tres hermanas no hi ha moralitat, no hi ha lliçó.** Es tracta d'una mirada a un concretíssim ecosistema, en què res canvia mentre som testimonis.

Per evitar resultar monòtona, la cinta és responsable de diversos encerts. **Un repartiment superb, un localització sense igual; una banda sonora de cor senzill**, com les mirades que acompanya. Però potser la seva virtut més gran és combinar amb agilitat alegria i tragèdia. Gràcies a la seva cruesa podem conscienciar-nos i gràcies a la seva lleugeresa, emocionar-nos. Tant de bo no es trobés a faltar certa ambició, cert grau de complexitat a l'hora de resoldre visualment algunes seqüències o de cohesionar aquest involuntari conte.

Santiago Alverú – 20minutos.es/cinemanía

Organització:

En conveni amb: